

BILL HYBELS
MARK MITTELBERG

Cum să devii un **creștin** **contagios**

Ediție revizuită

Traducere de Octavian Verlan

Cuprins

Mulțumiri	6
Secțiunea 1 : De ce să devii un creștin contagios	
1. Oamenii sunt importanți pentru Dumnezeu.	9
2. Recompensele creștinului contagios.	25
3. O formulă pentru a avea impact asupra lumii	41
Secțiunea 2 : Premisele potențialului ridicat	
4. Autenticitatea este atrăgătoare.	57
5. Forța compasiunii	71
6. Puterea sacrificiului.	87
Secțiunea 3: Potențialul prezenței apropiate	
7. Ocazii strategice prin relații.	103
8. Umăr lângă umăr cu oamenii necredincioși	115
9. Găsește abordarea potrivită pentru tine.	129
Secțiunea 4: Puterea comunicării clare	
10. Cum să inițiezi conversații spirituale	147
11. Un mesaj clar	163
12. Depășind barierele din calea credinței.	181
Secțiunea 5: Răsplătirea: impactul maxim	
13. Să trecem pragul credinței	199
14. Creștini contagioși și biserici contagioase	215
115. Investește-ți viața în alți oameni	231

Secțiunea 1

De ce să devii un creștin contagios

Oamenii sunt importanți pentru Dumnezeu

***D**e îndată ce Tom a urcat în ambarcațiune, a devenit evident că era un navigator de clasă, un concurent de temut și un om căruia îi plăcea aventura.*

În plus, acest ultim membru al echipajului nostru avea o personalitate contagioasă. Îi plăcea să asculte muzică la maximum, să fie înconjurat de o mulțime de prieteni și să se distreze după concurs.

Nu-l cunoșteam prea bine pe Tom atunci când l-am chemat să facă parte din echipa noastră. Pe măsură ce prietenia dintre noi s-a dezvoltat, mi-am dat seama că Tom era genul de om care dorește totul sau nimic. Când era convins de ceva, devenea atât de entuziast, încât nu mai putea fi oprit. Dar dacă ceva nu îi stârnea interesul, nu-l puteai urni din loc.

Aici era marea problemă. Tom nu era interesat deloc de aspectul spiritual al vieții.

Într-o seară Tom a venit pentru regata la care participam cu brațul prins într-o eșarfă. Când l-am întrebat ce s-a întâmplat, mi-a răspuns că în urmă cu o seară a fost la un concurs de carting, a depășit măsura la băut, și-a ieșit din fire și a ajuns să se încaiere. Știa deja că sunt pastor, așa că m-a întrebat pe jumătate în glumă dacă-l pot ajuta rugându-mă pentru el.

— Poate o dată da. Acum nu, i-am răspuns. Am însă un verset din Biblie pentru tine.

— Ce verset? m-a întrebat el

I-am răspuns:

— Biblia spune în Galateni 6:7 că: „Ce seamănă omul, aceea va și secera.”

Spre surprinderea mea, Tom a rămas mirat de cuvintele Bibliei și mi-a replicat:

— Poate totuși nu spune chiar așa.

— Ba sunt sigur, i-am răspuns. Biblia spune că dacă semeni semințe de felul celor de seara trecută, trebuie să te aștepți la o recoltă asemănătoare.

— Exagerezi, nu-i așa? a răspuns el repede.

— Nu glumesc deloc, l-am asigurat eu. Cred că ai face bine dacă nu ai uita aceste cuvinte.

În zilele următoare l-am mai testat din când în când să văd dacă știe versetul. În scurtă vreme m-a privit în ochi și l-a repetat fără greșală.

Incidentul a devenit un fel de glumă secretă a noastră în vara aceea și a fost punctul de plecare al multor discuții despre probleme spirituale. În toamna care a urmat, Tom mi-a dat de înțeles că era gata să meargă un pas mai departe. Într-o seară luam masa împreună și m-a întrebat:

— Cum pot face rost de o Biblie? M-am gândit că ar fi bine să citesc Biblia, dar nu știu dacă librăriile obișnuite vând Biblii.

— Îți voi oferi eu o Biblie, i-am răspuns încercând să nu par surprins de faptul că, după doi ani de rugăciune, a început să manifeste interes pentru lucrurile spirituale.

Tot în acea toamnă Tom a făcut un drum de peste 300 km ca să viziteze biserica noastră și a stat câteva zile la noi. Am vorbit destul de mult cu el atunci. După ce s-a întors acasă, mi-a telefonat și mi-a spus:

— Simt că ceva s-a schimbat înlăuntrul meu. Încep să înțeleg lucruri care îmi erau confuze înainte. Nu știu ce se va întâmpla, dar îmi place chiar dacă nu înțeleg complet transformarea care are loc în mine.

Într-o seară, după ce timp de două ore am vorbit despre ce înseamnă să fii creștin, i-am spus:

— Tommy, într-o zi vei fi un creștin grozav. Ai o fire sinceră, pui suflet în tot ce faci și te preocupă adevărul mai mult decât îți închipuie alții.

A recunoscut că am dreptate, dar nu era încă pregătit. Se afla pe drumul cel bun, dar nu putea să facă pasul decisiv. Nu încă.

Nu voi uita niciodată discuțiile cu Tom. Erau imprevizibile, riscante, animate, cu sușuri și coborâșuri, și fiecare oferea și primea câte ceva.

Discuțiile noastre mi-au amintit un adevăr pe care îl cunoșteam de mult: nimic nu este mai extraordinar decât să te împrietenești cu un om străin de Dumnezeu, să-i arăți iubire și să-l conduci la Cristos. Nimic.

Cred că în străfundul inimii lui fiecare creștin dorește cu ardoare să devină un creștin contagios care să aibă o mare influență asupra celor din jur. Chiar dacă nu știe cum să procedeze și nu cunoaște riscurile, el presimte că nimic nu aduce o satisfacție mai mare decât să-l convingă pe un om de dragostea și adevărul lui Dumnezeu.

Cu toate că ne atrage ideea de a avea un impact spiritual major asupra celorlalți oameni, nu vom întreprinde nimic concret până când nu vom avea motivația necesară. Cea mai bună cale de a face acest lucru este să înțelegem perspectiva lui Dumnezeu asupra acestui subiect.

Să începem cu două lecții din surse surprinzătoare. Una provine de pe tărâmul științei, iar cealaltă din lumea afacerilor. Prima lecție prezintă realitatea așa cum este ea, iar a doua vorbește despre cum ar trebui să arate realitatea.

O sursă surprinzătoare

Să vorbim mai întâi despre principii antropice. Este un principiu despre care se vorbește mult în prezent și care a stârnit multe controverse în lumea intelectualilor. Pe scurt, principiul antropic afirmă că, dacă privim lumea în care trăim, *se pare*, cel puțin la prima vedere, că universul a fost *proiectat* să susțină viața umană.

Acest principiu predominant în lumea științei și a filosofiei seculare nu a fost enunțat de savanți creștini, dar dovezile sunt atât de copleșitoare încât suntem obligați să recunoaștem că lumea noastră există cu acest scop. Savanții credincioși și cei

Cred că în străfundul inimii lui fiecare creștin dorește cu ardoare să devină un creștin contagios care să aibă o mare influență asupra celor din jur. Chiar dacă nu știe cum să procedeze și nu cunoaște riscurile, el presimte că nimic nu aduce o satisfacție mai mare decât să-l convingă pe un om de dragostea și adevărul lui Dumnezeu.

necredincioși recunosc acest fapt. Scepticii au început să caute explicații naturale pentru un fenomen aparent supranatural.

Iată câteva date concludente:

- Creșterea sau scăderea ratei de expansiune a universului cu o milionime ar face imposibilă existența vieții.
- Dacă distanța medie dintre stele ar fi mai mare, nu s-ar fi putut forma planetele precum Pământul. Dacă distanța ar fi mai mică, orbitele planetelor care favorizează viața nu ar fi existat.
- Dacă raportul dintre carbon și oxigen ar fi doar puțin diferit de cât este, niciunul dintre noi nu am fi aici ca să respirăm.
- Dacă înclinația axei pământului s-ar modifica câtuși de puțin într-o direcție, am îngheța. Dacă s-ar modifica în cealaltă direcție, am arde.
- Să presupunem că pământul ar fi fost puțin mai aproape sau mai departe de soare, că ar fi fost puțin mai mare sau mai mic sau că mișcarea lui de rotație ar fi doar puțin diferită. Variațiile de temperatură rezultate ne-ar fi fost fatale.

Lecția pe care o învățăm din principiul antropocentric este următoarea: *Cineva* a depus un efort remarcabil pentru ca tu și eu să avem un mediu în care să ne bucurăm de viață. Cu alte cuvinte, știința modernă ne spune că *suntem importanți pentru Dumnezeu*.

*Fiind omul spiritual
mereu ascultător, am
făcut ceea ce ar fi făcut
orice creștin serios.
Am cerut un „time-out”
spiritual și l-am spus
Domnului:
„Doamne, nu te grăbi.
Să nu ne entuziasmăm
prea tare.*

O lecție din lumea afacerilor

Să trecem acum din lumea științei în cea a afacerilor. Știți că în ultimii ani a avut loc o transformare radicală în acest domeniu, transformare din care creștinii pot învăța o lecție prețioasă?

Experții de vârf în management au vorbit despre aceste noi dezvoltări în termeni elogiși. De exemplu, în cartea sa *Thriving On Chaos* [Prosperând în haos] Tom Peters numește această transformare „revoluția clientului”. Ken Blanchard, autorul unei cărți care s-a bucurat de un enorm succes, *Manager la minut*,

a străbătut țara în lung și în lat vorbind despre ceea ce el a numit „piramida cu vârful în jos”. Care este această schimbare epocală pe care trebuie să o cunoască lumea afacerilor?

Ești pregătit pentru această lecție? Ține-ți respirația: Firmele care vor să aibă succes pe termen lung trebuie să nu se mai intereseze atât de mult de ele însele și să-și folosească toate resursele pentru împlinirea singurului scop al existenței lor: servirea clienților.

Înainte să îi acuzăm pe propovăduitorii noii orientări că își irotesc timpul pentru a prezenta ceea ce este evident, să recunoaștem că sfatul lor este binevenit. Nu ai fost niciodată frustrat de felul în care ai fost servit la benzinărie, la restaurant, la bancă sau la magazin? Tendința naturală a organizațiilor este să fie preocupate numai de dezvoltarea lor interioară. Angajații își irotesc energia în lupte interne, dispute despre politica firmei și despre problemele de personal. De prea multe ori aceste dispute răbufnesc de față cu clienții care așteaptă răbdători să fie serviți.

Acesta este motivul pentru care experți ca Peters sau Blanchard vorbesc despre un adevăr simplu și profund. Este timpul să răsturnăm piramida cu vârful în jos, spun ei, și să revenim la satisfacerea celui mai important om din firmă, clientul, *nu* șeful. Trebuie să dezvoltăm o „obsesie a clientului”.

Nu este greu de văzut că problemele și soluțiile din lumea afacerilor au paralele și în comunitatea creștină. Atât de ușor ne încurcăm și ne risipim energiile în probleme interne, întrebări sau situații personale din biserica noastră încât uităm că scopul principal al existenței noastre pe pământ este să ne ocupăm de cei „din afară”. La fel cum societățile comerciale din lumea afacerilor trebuie să-și schimbe prioritatea, și noi, atât în planul bisericii, cât și pe plan individual, trebuie să ne schimbăm direcția în care privim ca să împlinim sarcina pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu: aducerea oamenilor pierduți la credința creștină.

Lecția din lumea științei ne-a învățat că oamenii sunt importanți pentru Dumnezeu, iar lecția din lumea afacerilor ne-a învățat că oamenii *trebuie să fie importanți și pentru noi*. Numai dacă îi prețuim pe cei din afara cercului nostru creștin vom fi cu

adevărat satisfăcuți și vom trăi conform scopului lui Dumnezeu pentru noi.

Să fim sinceri: este greu să nu pierdem din vedere care este scopul principal al existenței noastre. Tendința noastră este să ignorăm valoarea oamenilor care trăiesc în confuzie spirituală.

O discuție care mi-a deschis ochii

Am observat această tendință greșită în timpul unei călătorii. M-am întâlnit cu o cunoștință veche. Știam că merge la biserică și am înfiripat o discuție:

— Cred că abia aștepți sărbătoarea Paștelui! am început pe un ton jovial.

Pe cât de jovial am fost eu, pe atât de categoric mi-a răspuns el:

— Nu, nu o aștept. De fapt, nici nu merg la biserică de Paște.

— Glumești, i-am răspuns eu. Nu mergi la biserică de Paște?

Știi că poți fi arestat pentru aceasta?

Ignorând umorul, mi-a spus foarte categoric:

— Nu merg la biserică de Paște pentru că nu suport să-i văd

pe toți „anualii”. Sunt oamenii care vin o singură dată pe an la biserică, de Paște. Se îmbracă frumos ca să impresioneze și produc un mare deranj la biserică, mai ales în parcare. Pe cine cred ei că înșală? Pe Dumnezeu? Desigur că nu. Și nu mă păcălesc nici pe mine. De-a lungul anilor această problemă m-a supărat atât de tare, încât nu

mai vin la biserică de Paște. Nu-mi plac creștinii „anualii”.

Nu mi-a spus-o direct, dar eu am tras concluzia că era convins că nici lui Dumnezeu nu-I plac „anualii”, la fel cum nu-i plac nici lui.

Oricât de greu îmi este să recunosc acest lucru, trebuie să o fac: eu, și probabil că și tu, cad în aceeași capcană a judecării altor oameni. Stăm liniștiți în fotoliul nostru și ne gândim care oameni sunt valoroși și utili pentru Dumnezeu și care nu sunt. Înainte să ne dăm seama, lista noastră cu oamenii valoroși pentru Dumnezeu se reduce la grupul de oameni aleși care sunt

*Pildele lui Isus din
Luca 15 ne spun că
nu ai întâlnit încă
o ființă umană care
să nu fie prețioasă
pentru Dumnezeu.*

ca și noi. Lista noastră nu îi conține aproape niciodată pe cei „din afara” bisericii.

Observi cât de periculos este acest mod de gândire? Odată ce am început să gândim astfel, ne pierdem, imperceptibil, dar foarte eficient, orice dorință de a vesti harul lui Dumnezeu celor pierduți. De vreme ce acești oameni nu sunt importanți pentru Dumnezeu, de ce să ne mai pierdem timpul cu câștigarea sufletelor lor?

O problemă veche

Acest mod de gândire nu este nou printre oamenii lui Dumnezeu. Aceeași atitudine o întâlnim și pe paginile Bibliei. De fapt, una dintre preocupările majore ale lui Isus a fost să vorbească despre această problemă și să îi îndemne pe potențialii Lui ucenici să își schimbe atitudinea față de cei din afara familiei lui Dumnezeu.

Într-o zi, Isus predica într-un oraș și era înconjurat de o mare mulțime de oameni necredincioși: „anualii”, nedoriții, ezitanții, dezorientații spiritual, rușinea morală a orașului, oamenii cu care Dumnezeu nu avea ce să facă. Pe margine se înghesuiau conducătorii religioși care dădeau din cap și care șușoteau între ei. Erau nemulțumiți că Isus, care se pretindea Fiul sfântului Dumnezeu, stătea de vorbă cu — să le spunem pe nume — acel soi de oameni.

Isus a știut exact ce gândeau ei așa că s-a îndreptat spre „grămada” sfinților și, cu glas ferm, le-a spus o serie de pilde foarte concludente.

Pierdut și găsit

„A fost odată un om care avea o sută de oi, a început Isus. În timp ce își supraveghea turma, o oaie neastâmpărată s-a rătăcit. Păstorul și-a lăsat celelalte 99 de oi și a pornit în căutarea celei pierdute. Nu s-a lăsat până când nu a găsit-o. A ridicat-o blând, a pus-o pe umeri și a adus-o înapoi la turmă. Apoi și-a chemat prietenii și le-a spus: «Să ne bucurăm împreună. Am găsit oaia rătăcită.»”

Isus S-a oprit puțin. Toți ascultau cu atenție. „A mai fost și o femeie care avea zece monede, a continuat El, dar a pierdut

una dintre ele. A aprins o lampă, a măturat casa, a tras mobilele și a căutat febril până când a găsit moneda lipsă. A fost atât de fericită încât și-a chemat vecinele să se bucure împreună cu ea.”

Isus s-a oprit din nou și a privit în jur. Poate că s-a întrebat dacă ascultătorii au înțeles. Apoi a continuat: „Un tată avea doi fii. Cel mic a devenit obraznic, visa la stele și avea în inimă dorul de ducă. A vrut să guste viața dezământată. L-a convins pe tatăl său să-i dea partea sa din moștenire înainte de timpul convenit și a plecat cu buzunarele dolidora de bani într-o țară îndepărtată. A găsit ceea ce a căutat: oameni dezământați și o viață destrăbălată. Un timp a trăit astfel, dar și-a dat repede seama că prietenii pe care și i-a făcut nu erau genul de oameni care să rămână lângă tine când nu mai ai bani.

Într-o zi, în timp ce hrănea porcii ca să-și câștige existența, acestui băiat dezorientat și falit i-au venit mințile la loc. S-a hotărât să se întoarcă acasă. S-a gândit cum să-și ceară scuze de la tatăl său pentru naivitatea și imaturitatea lui. Planul lui era să ceară să fie primit ca angajat, deoarece știa că și-a pierdut dreptul la moștenire. A pornit deci spre casă. Tatăl lui, care stătea câteva ore în fiecare zi scrutând orizontul în speranța că-l va vedea venind, l-a zărit de departe. Imediat, plin de speranță, tatăl a alergat în întâmpinarea lui. Băiatul a început să spună: «Tată, am făcut o mare greșeală și nu mai merit să mă numesc fiul tău.» Tatăl însă l-a întrerupt: «Sst, nu vorbi așa! Sunt atât de bucuros că te-ai întors acasă!» Tatăl era în culmea fericirii și a dat o mare petrecere în cinstea fiului său. «Invitați-i pe toți. Tăiați vițelul cel gras. Dați-i o haină nouă. Fiul meu rătăcit s-a întors acasă!» Și ce sărbătoare a fost în casa lor!”

Cred că după aceste cuvinte Isus a privit la oamenii care Îl ascultau și s-a gândit: „Le-am spus trei pilde. Cred că au înțeles ce am vrut să le spun.”

Acesta este singurul pasaj în care Isus a spus trei pilde una după alta. În general, atunci când El vedea că oamenii nu înțelegeau ceva, aborda acest subiect cu ei și le spunea o pildă ca să-și clarifice învățătura. Apoi trecea la un alt subiect pe care-l considera important.

De data aceasta însă Isus nu procedează așa. Isus a fost atât de supărat de discuțiile conducătorilor religioși despre oamenii care sunt importanți pentru Dumnezeu și despre cei care nu contează pentru El, încât, de fapt, El le-a spus: „Am să lămuresc această înțelegere greșită o dată pentru totdeauna. Nu vreau să mai existe dubii în această privință. Vă voi spune nu una, nu două, ci trei pilde — ca la foc automat — ca să fiu sigur că toți înțeleg cine este important pentru Dumnezeu.”

Elementele esențiale

Pildele din Luca 15 au câteva elemente comune. Primul element este că în fiecare *s-a pierdut ceva de valoare*. Oaia pierdută era foarte importantă pentru păstor. Ea reprezenta o parte semnificativă din turma cu care își câștiga existența. Moneda pierdută era vitală pentru supraviețuirea femeii. Probabil că ea era văduvă și era în joc a zecea parte din toată averea ei. Evident, fiul risipitor era foarte important pentru tatăl său.

Ascultătorii lui Isus au început să reflecteze la aceste pilde și cred că unii dintre ei au înțeles unde bătea Isus. Probabil că au rămas stupefiați când au priceput înțelesul cuvintelor Sale, cu atât mai mult cu cât pildele au fost prilejuite de atitudinea arogantă a conducătorilor religioși care se credeau neprihăniți.

Oamenii mai sensibili dintre conducătorii religioși au început probabil să gândească: „Este oare adevărat? Noi Îl privim pe Isus de sus pentru că stă printre oamenii pe care noi i-am etichetat — poate prematur — drept păcătoși și lipsiți de importanță pentru Dumnezeu. Isus ne-a arătat prin aceste trei pilde simple că acești oameni, rătăciți, pierduți, confuzi *sunt prețuiți de Tatăl ceresc!*”

Când ascultătorii lui Isus au pus cap la cap cele trei pilde, probabil că au fost copleșiți de dragostea lui Dumnezeu. O dragoste atât de mare încât poate privi dincolo de păcate și îi poate prețui pe oamenii rătăciți. O dragoste atât de puternică încât a așteptat cu răbdare mulți ani până când

Isus a spus că a venit pe pământ „să caute și să mântuiască ce era pierdut”, iar înainte de întoarcerea Lui în cer, ne-a spus: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.”

oamenii egoiști, răzvrătiți, preocupați numai de plăceri, bani și putere, își vin în fire. În ciuda tuturor acestor păcate, Dumnezeu le spune: „Chiar dacă acum ești atât de departe de mine, *tot* ești prețuit în ochii Mei.”

Discuții pe cruce

Biblia spune că Isus a fost răstignit între doi tâlhari. Este important să nu uităm că este vorba de criminali. În zilele acelea nu se răstigneau oameni pentru infracțiuni mărunte. Acești tâlhari au comis fapte grave și societatea a hotărât că nu mai are nevoie de ei.

În timp ce atârnavă pe cruce, unul dintre tâlhari s-a lansat într-o tiradă. L-a atacat pe Isus spunându-I că, dacă era într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, să coboare de pe cruce și, dacă tot era acolo, să-i scape și pe ei. Dar celălalt criminal a văzut realitatea. Și-a dat seama că peste puțin timp va intra în eternitate și era înspăimântat pentru că știa ce fel de viață a dus.

După un timp, nu a mai putut să tacă și l-a admonestat pe celălalt tâlhar: „Taci! Nu înțelegi ce se întâmplă? Nu mai vorbi.” Apoi s-a întors spre Isus și i-a spus: „Noi am primit ce am meritat, dar Tu nu ai făcut nimic rău. Mai mult, Tu știi totul despre mine și viața mea. Iartă-mă dacă Îți pun o întrebare prostescă, dar pot eu, care am comis atâtea păcate, să mai fiu valoros pentru *cineva*?”

Ce i-a răspuns Isus? Fără ezitare, i-a spus: „Tu ești mai valoros decât îți imaginezi. Datorită pocăinței și credinței tale, astăzi, puțin mai târziu, ne vom întâlni în paradis și vom rămâne acolo pentru totdeauna.”

Nu-i așa că este greu de înțeles o milă ca aceasta? Să recunoaștem că dragostea arătată de Isus nu prea seamănă cu dragostea mea sau cu a ta.

Prietenul de la sală

Cu câțiva ani în urmă, studiam asiduu capitolul 15 din Luca încercând să găsesc aplicațiile lui în viața mea. Pe atunci făceam exerciții fizice la o sală de gimnastică. Acolo era angajat un imigrant din India. Era scund, chel, vorbea stricat engleza, era cam

ciudad și, pe deasupra, era un musulman devotat. Cu alte cuvinte, nu era genul de om cu care să te împrietenești. Am observat că cei care veneau la sală îl evitau. Era evident că el „nu exista” pentru ei.

Iată-mă deci în această situație în timp ce încercam să înțeleg pildele lui Isus din Luca 15. Isus a spus că *toți* oamenii sunt importanți pentru El. Adevărul *teologic* era evident, dar care era aplicația lui *practică*? Evident, dacă *toți* oamenii sunt importanți pentru Dumnezeu, atunci și indianul acela era important.

Ajungând la această concluzie, am început, stângaci, să depun eforturi de a mă împrieteni cu el. Vorbeam, glumeam și încet-încet s-a încheiat o relație. După un timp i-am dat o Biblie. Știți ce s-a întâmplat? La întâlnirea următoare el mi-a oferit un Coran.

Într-o zi, după ce m-am întors dintr-un turneu de predicare, m-am dus la sală și, în timp ce mă pregăteam să alerg, indianul a venit la mine și, cu o profundă îngrijorare pe față, mi-a spus:

— Domnule Bill, cât timp ați fost plecat s-a întâmplat ceva îngrozitor. Soția m-a părăsit și am rămas singur. Nu știu ce să fac.

Am vorbit cu el și mi-am amintit că avea un copil mic. Durerea pierderii copilului i se putea citi pe față și cred că eu am fost primul om cu care a vorbit despre aceasta. În timp ce îmi povestea ce s-a întâmplat, am simțit cum Duhul Sfânt mă îndemna să-l îmbrățișez. Fiind omul spiritual mereu ascultător, am făcut ceea ce ar fi făcut orice creștin serios. Am cerut un „time-out” spiritual și I-am spus Domnului: „Doamne, nu Te grăbi. Să nu ne entuziasmăm prea tare.”

I-am spus lui Dumnezeu că mă împotriveam din două motive. Primul motiv era că nu sunt din fire un om prea afectuos, mai ales

Isus a fost atât de supărat de discuțiile conducătorilor religioși despre oamenii care sunt importanți pentru Dumnezeu și despre cei care nu contează pentru El, încât, de fapt, El le-a spus: „Am să lămuresc această înțelegere greșită o dată pentru totdeauna. Nu vreau să mai existe dubii în această privință. Vă voi spune nu una, nu două, ci trei pilde — ca la foc automat — ca să fiu sigur că toți înțeleg cine este important pentru Dumnezeu.”